7.
Pu-Kandja.

Üks suur herra, kes tee peäl olli, näggi kuida üks mees omma naesega puud kandsid. Kui se mees olli hingand ning need puud jälle selja peäle wottis, siis ütles temma: oh Adam! oh Adam, sinno eksitus! siis küssis herra: miks teie siis Adama ülle kaebate? Se mees kostis: olleks temma mitte sönud sest puust, mis ärrakeeldud olli, siis olleksime meie mitte piddand waewaga ja omma palle higge sees omma leiba söma. Siis ütles herra: kui teie olleksite Adama ja Ewa assemel olnud, siis olleksite teie neudasammoti teinud. Pukandja kostis: kas meie? meie! meie ep olleksime mitte sedda teinud. Hea kül

kül, ütles Herra: saame nähha! Tulge minno liñna, seäl peate ilmatööta ellama, ikka lustilikkud ollema, söma ja joma, igga korda kolm wagnaid laua peäle saama, agga sedda wahhelist wagnat ei pea teie mitte katsuma. Kui teie sedda ei jätta mitte katsmatta, siis ma aian teid jälle ärra. Siis nemmad mollemad langsid herra ette mahha, tännasid wägga ja ütlesid: Jummal hoidko meid, et meie sesuggust armo peaksime pölgma! Kui nemmad ollid liñna tulnud, siis said nemmad kaks kord päwa süa, ja iggakord kolm wagnad laua peäle pantud. Kahhe wagnatte sees olli lihha ja leent, ja kolmas olli kanega kinni pantud, mis ükski piddi katsuma. Öllut ja wi na sai ka rohkeste antud. Kui nemmad ollid tükki aega liñnas olnud ja ennast läbbi sö-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1798, lk. 31